

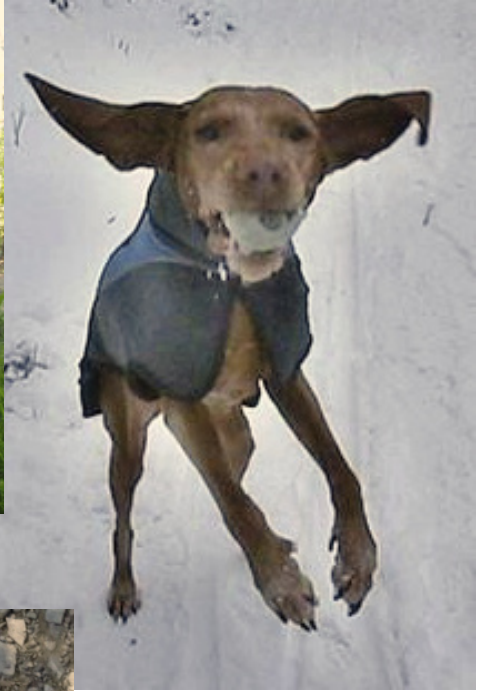

KAM

SE

PODÍVÁŠ

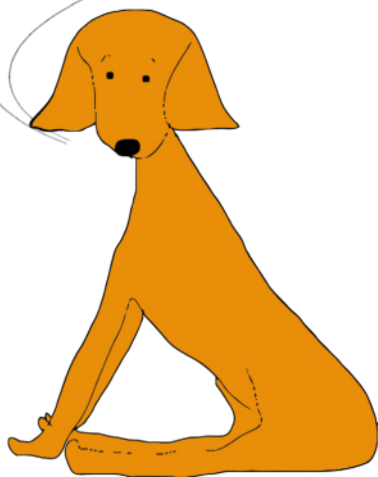

ZRZAVCI
OHAŘ, KAM SE
PODÍVÁŠ

Věnuju tuhle knížku všem mým psům, svojí mamince, která mi kdysi dovolila mého prvního psa, a svému muži, který se nakonec mnou nechal infikovat a stal se taky člověkem psím a ohařím, protože jinak to se mnou nejde. Díky němu si můžu plnit svůj sen pomáhat starým pejškům. Taký Zvířetníku a jeho čtenářům, bez kterých bych nikdy nezačala psát. A Mawenzi, kamarádce, která měla kdysi geniální nápad mi podstrčit myšlenku psát na svoje webové stránky, které mi vyrobila a kde jsem popustila uzdu svým grafomanským choutkám. A díky patří taky Megi, neb bez její myšlenky a úsilí byste neměli co číst, protože to je její nápad, vydat tuhle knížku. A pak taky vám všem, kteří knížku budete číst.

Tady měla být předmluva, ale
protože ohaří život je tak rychlý,
že byste ji ani nestačili přečíst
a utekla by, tak tady žádná není.
A vy se tím pádem nemusíte
zdržovat a můžete jít
rovnou číst. :-)

EŠUS

JEDU!

Proč, herdek, ta ženská magoří? Dyk sme se teď tak hezky dvě hodky prolítali v přírodě. Dle mého denního rozvrhu by mělo následovat pečlivé připravování mého večerního menu, ne? A vona místo toho tahá tašku, batoh, divný prkna, divný boty, haldu hadrů. Že bychom zas jeli s nákladem do outulku? No ale teďkon vytáhla můj batoh! Můj batoh! A rve do něj moje misky! A granule! Vona snad chce splnit všechny svoje výhrůžky? Že by mě fakt narvala do útulku? No ale vždyť jsem teď celkem poslušnej, ne? Aspoň teda já si to myslím. Už tam narvala i Mecháče! Mýho Mecháče! A Slečnu slepičku taky! Haló, pánčičko, já už fakt budu hodnej, hele, hubišku na to, jo?

A už mi rve ten svůj mokrej rypák do obličeje, aby mi balení pořádně zpestřil, a doprovodí to tanečkem i s hudebním doprovodem.

Á, asi to moje šmajchlování zabralo. Baba dala batoh vedle do pokoje, tak ji to snad přešlo, ale chvilku budu muset bejt opravdu za hodnýho, když už mám kufry skorem za dveřma. Hlavně už by mohla přestat lítat s hadrama po bytě jak žižkovský ženy na Spartakiádě a radši mi hodit něco na talíř.

Že se, na rozdíl od páníčka, své večere Zrzavohubec dočkal s minimálním zpožděním, mu bylo fuk, protestoval, jako kdybych ho minila nechat vyhladovět.

Konečně něco do žaludku a můžu se jít svalit. Zítra mě, soudím podle rodinného rozpoložení, tutově čeká fůra práce!

A taky jo. Ráno celý ten povyk pokračoval. Pánik šedesátkrát ven k autu, šedesátkrát zpátky. A stejně to zase vyhrál, byl v autě, pochopitelně spolu se mnou, zase dřív než pánčička. Vona dycky přestřelí na startu a pak už nemá síly na finále. Do auta se nařítí jako poslední a ještě se dvakrát vrátí. Asi aby si to natrénovala na příště? Nevim. Ale je prostě za tu brzdu. My chlapi už dávno usalašený na svých místech a vona furt v luftě. Jak jsme vyjeli, uklidnil jsem se. Nabrali jsme zcela jiný směr než k útulku. Takže baba zase jen planě vyhrožovala, je to v suchu! Podle přetížení auta to dneska vypadá na pořádněj vejlet. To

nebude žádný „jedem na Řípu“. Stejně tam žádná nebyla, jen takovej kopec! Tohle vypadá na dýl. Šacuju to na dobrou zábavu.

Mohl bych bejt prorokem! Dojeli jsme kamsi, už to vypadalo, že bychom měli zastavit, ale oni se pořád nějak nemohli rozhodnout či co. Nakonec teda zastavili na takovém dost nevhodném místě. Divnej barák, všude binec. Asi tu nemaj psa, co umí nosit věci do koše? Koukali po sobě a pak pánik zašel do toho baráku. Ona furt jen kroutila makovicí a mumlala si něco v tom smyslu, že to si snad tady někdo dělá srandu, pánik vyšel a šli spolu do toho divnýho domu. Když se vrátili, nabyl jsem z jejich řečí dojmu, že jsme se stali bezdomovci. Prý že nemáme kde spát a budeme si muset něco najít! Mně to bylo jedno, já svůj pelíšek vozím s sebou v autě, ale co voni? Tvářili se dost nešťastně.

Aby ne! Když si vyberete ubytování, pošlete požadovanou zálohu a na místě zjistíte, že nabízené služby rozhodně neodpovídají popisu? Nejsme žádní rozcapenci, ale když zaplatím, chci, aby to, co za ty peníze dostanu, jim taky odpovídalo. Nečekali jsme Hilton, ale rozhodně ne něco takového. Takže nám nezbyvalo než si najít něco jiného, nebo frčet domů. Zvolili jsme první variantu a podařilo se nám sehnat ubytování v malém rodinném penzionku, skvělém penzionku v Bedřichově, který patří mladé rodině se dvěma kluky, dvěma kavalírky a jednou úžasnou ptáčkou jménem Lórinka.

Jak sem řek! Mně to bylo fuk, ale voni furt jezdili sem a tam, už se šerilo a já si říkal, že jim asi začíná být ouvej, dyž jsou takový schlíplý. I líto mi jich bylo. A mě, jak mně bylo líto mě. Jsem se ani pořádně nevyběhal! Ještě štěstí, že jsme to v pátek neodbyli. Všude kolem lesy, a tak jsem si říkal, že až zastavíme, tak si to stopro vynahradím. A i jo. Vynahradil. Konečně začali být zase veselí, zastavili u nějakého nového domku a nastal klasický vybalovací tanec. Ale pozor! Nejdřív mě přišli uvítat dva psi. Malí, ale byli dva! A to já, jak je přesila, tak sem kapek nejistej, tak sem bublal. Ale těm dvěma to bylo šumák! Chápete to? Já tady na ně bubububu a oni se kolem mě šmrdoлили dál. Tak jsem začal pískat a nakonec jsme všichni chvilku hopsali. Ale jen chvilku, abych si zase moc nezadal.

No a potom, lidi, děs a hrůza! Vlezli jsme dovnitř, hezký a útulný to tam bylo, to jo, ale to ste nikdo ešče neviděl, voni

vám tam mají v obří kleci nějakýho zmutovanýho fógla! To jsem se opravdu leknul! Moc. Protože tohle? S takovým zobanem? Dyk by mě to mohlo i zabít! Dejte pokoj! Jo, dejte pokoj, chci vědět, který je náš pokoj, páč tady je nebezpečno.

A ke všeobecnému veselí si odvrátil pelíšek do patra.

Radši jsem se zpočátku držel při zdi. Jeden nikdy neví, co takovýho pernatce může napadnout, že jo? Dal jsem si věcu, sice granule, ale nešť, hlavně že nebude v žaludku prázdný, a vyrazili jsme do hospody, páč oni dva při tom úsilí, jak získat střechu nad hlavou, úplně zapomněli na jídlo. A to já ne, hezky jsem se v hospodě přihlásil o svůj desátek a vysomroval si rohlík.

Ráno nám počasí přálo. Jen mi nebylo jasný... Lidi, proč s sebou na výlet taháme ty dvě prkna? Já mám rád velký aporťiky, ale tohle se fakt jako nosit nedá. Co s tím? Blbost nějaká. Vona si ty prkna přilepila na takový velký boty, stoupla si do fronty dlouhý jak za socáku fronta na maso, drapla se nějaký tyče, zamávala nám a tradá, odfordila po kopci někam nahoru. A pánik mě za ní nechtěl vůbec pustit! Co to je za hloupou hru? Než jsem zaklepal ušima, byla už zase dole, spokojeně se řehtala, něco plácala, pak se zase drapla tý tyče a tradá, šup zase nahoru. Beze mě! Nevěrnice!

Ale já hned našel způsob, jak se pomstít. Všem! Všem! Potkal jsem totiž o fous vedle mladou štabajznu! Nó! A jak holka voněla! Moc prima děvčica. Tak jsme si šli spolu hrát. A zabralo to! Zabraló! Pánčička sice prohlásila něco o sněhu na zabítí, ale já vím svoje. Jak zblejskla tu štabajznu, muselo jí dojít, že toto se nedělá, takhle mě opouštět, a taky by mohla jednou litovat. Odlepila prkna a šlo se.

Konečně na pořádný výlet, na nějakou Královku. Ale mně bylo jedno kam, jsme všichni pohromadě a hlavně v lese! V krásném bukovém lese plným vůní a překvapení. Nahoře byl pochopitelně nákup tatranky, když oni si dali pivo, a pak už jsme mazali dál, na Prezidentskou chatu. Prezident tam teda žádnej nebyl, což mi vůbec nevádí, byl tam záchranář Ben se svou paničkou. A Ben je prima chlapík, tak jsem se ani nebál ani nebulal. Chvilku jsme se všichni zapovídali a najednou se zjistilo, že Ben, ač z Liberce, se zná s Airou a Ennie, což jsou dvě

výmaří holky, který znám z Prahy. Svět je fakt malej, tak až se zase s holkama potkáme, musím jim vyřídít pozdrav.

Cestou do Bedřichova jsme byli skoro pořád sami až na dva túristy, který byli unešený z mýho kozího poskakování, třískání se klackama do hlavy a zapadání do starých mokrých závějí. Dokonce i rasu odhalili správně. Nevím, co říkali, pác mluvili divně, ale to magyar vizsla řekli docela správně. Zkrátka jsem si to fakt užíval, takže večer jsem v hospodě padnul pod stolem, spíš z povinnosti sežvejkal desátkový rohlík a těšil se, až se dostanu do pelišku. Hnedle zrána jsem vdechnul misku granulí a pak se dole v kuchyni seznamoval s tím nebezpečným pernatcem.

Proneslo TO něco jako: „Lóra, pod. Pocém, Pluto, pod.“

Náhodou, Lórinka je moc milé stvoření, ptačí miminko. Devitíměsíční papoušek Ara, který se nechá drbat a nejvíc ze všeho miluje, když vám může dumlat prst, způsobně si vezme nabízený kus banánu a už má i dar trefit se svou hláškou do situace.

V penzionu bylo školení učitelů, paní ředitelka měla jakýsi vážný proslov a do toho jí Lórinka skočila svým prohlášením: „Nó, to víš, že jo!“

Učitelé prý lehli a vážná paní ředitelka trvala na odstranění pernatce. Takže Loris byla vyhoštěna. Evidentně ji čeká velká kariéra. My jsme, na rozdíl od paní ředitelky, byli z Lórinky všichni unešení.

Já teda unešen nebyl. Je to prostě normální, jen líp vobarvenej bažant. Ale byl jsem rád, že je ten bažant zalígrovanej v kleci. Zobák to má fakt festovní. Jako zábava, než se pánik s pánčičkou nasnídaj, to je celkem dobrý, když to teda okukujete z bezpečný vzdálenosti. Konečně se vykýblovali a mohli jsme vyrazit za dobrodružstvím, dneska prej rovnou, žádný prkna. Blbej sníh, říkali, nebo co. No to je fuk, hlavně ať už vyrazíme.

Vyrazili a posléze i dorazili. Teda spíš zarazili, pác u přehrady Smědava zavřeno, objížďka padesát kilometrů. Bych v autě už asi zcepeněl. Naštěstí pánčička má v hlavě taky občas mozek, a tak vynalezla náhradní program, krásný výlet k vodopádům na Černé říčce. A to teda bylo! Úplně jsem hopíkoval nadšením a nechápu, proč mě v určitých momentech od sebe odháněli.

Že by jim vadil ten strom v mojí hubě? Nebo to bylo tím ledem na úzké cestičce vedle strmého kopce? Tam jsem se i já tak trošku rozbruslil, ale pak jsem zapnul zimní řetězy, vytáhnul svoje vyťahovací drápy a bylo po problému. Nechápu, proč tam furt házeli ty baletní figury a pánčička jódlovala. Asi nadšením. Tak jsem jí šel vždycky ještě pomoci, ale nedocenila mě. Získal jsem několikero titulů, ale prezentovati je zde nebudu, páč se nejedná o nějakého RNDr. nebo aspoň BOBa či Bobše. Znělo to spíše jako „Ty blbče!“ No...

To místo je stejně krásný jako vodopády na Jedlové, kde jsem byl v létě. Stejná divočina, stejnej klídek, pokud si odmyslím ten pánčičky jekot, když jsem se k ní na poledovici přiblížil s polovinou stromu v hubě. Jenom ti vlci tam chybí. Pro mě hlavně vlčice, ale je fakt, že by jim to tam moc slušelo, místo pro ně jako stvořený. Cesta dolů byla ke konci tak trošku jako tipovací soutěž „Podaří se pánčičce sjet ledovatku, aniž by skončila dole v rokli v řece? Nebo to tentokrát neubrzdí, nevytočí zatačku a my přijdeme o kuchařku?“

Je vidět, že holka ten řidičák kdysi získala právem, pokaždý to vytočila a dobrzdila. Naštěstí. Páč kde dneska seženete zdarma dobrou pracovní sílu? Pravda, na dovče to šidí, takže jsem měl v misce místo pořádný flákoty zase jen granule, ale byl jsem tak zřízenej, že jsem to vděčně vdechnul a upadnul do bezvědomí, abych opět ráno radostně protáhl své tělo, vcucnul porci granulí, z dostatečné vzdálenosti očíhнул obřího pernatce a s lehkým odstupem se pozdravil s kavalířimi majiteli penzionu, Bostonem a Plutem.

Pluto se mi náhodou líbil. Byl by to prima kamarád. Jenže on nerad velký psí kluky, furt se schovával za bráchu Bostona, a to mě rozčilovalo. Ale nemoh jsem si rozházet domácí, že jo? Stejně to nechápu, přece nejsem jako ten bernardýn Emír odnaproti, co má devadesát kilo. To chápu, že se Plutovi nelíbí, to nejní pes, to je chlupatá stodola a taky jsem mu to, Emirovi, řek, když jsme se potkali.

Jo, jo, řekl mu toho spoustu, pitomec. Ještě štěstí, že Emír je pes s povahou tak klidnou, jak je veliký. Na Ešusa jen kouknul stylem „Ty mi taky, vole!“ a šel si dál po svých. Ovšem je pravda, že Emírek je fakt tak trochu chlupatá stodola. Má prý být po kom,

jeho tatínek má sto dvacet kilo! Podařilo se mu nechtíc vyděsit i Davida, který si šel umýt ruce do potoka, a když se otočil, měl před obličejem obří psí hlavu, která mu dýchala přímo do ksichta. Emírův předchůdce zase nechtíc kdysi vyděsil majitelku penzionu. Bylo to v dobách, kdy se dostavovalo.

K penzionu navezli spoustu hlíny na vyrovnání pozemku, paní to šla krumpáčem trochu ukopat a najednou se vedle zhmotnil obří bernardýn a lehnul si vedle. Jakmile kopat přestala, pes se začal zvedat. Tak začala zase kopat jak šílená a pes si spokojeně lehnul. Kopala až do rozedrání puchýřů do krve. Se smíchem ji vysvobodil až její manžel s páníčkem od pséka, kteří jí sdělili, že pes se zvedal jen z toho důvodu, že když nekopala, nic se nedělo. Milej pes se začal nudit, proto chtěl v poklidu odejít.

Tak dost bylo bernardýnů. Prostě já sám za sebe – bernardýny nebrat. Jeden nikdá neví, co všechno tak velkej pes umí. Naštěstí jsme hned po snídani vyrazili na další výlet, na Smědavu. Tam bylo sněhu o několik fousů víc, konečně jsem si ho mohl pořádně užívat. Víte, jaká je to bžunda, když si lehnete na svahu na bok a odstrkujete se hlavou dolů? Nebo skočit pro šišku šíbru do závějí! Ale musíte to s tím sněhem umět. Ne jako pánik. Takový velký nohy má, jeden by řek, že bude šikovnej, a to von ne. Šup, propadne se závějí do potoka a nabere si do boty.

To je taky důvod, proč já boty nenosím, nemůžu si pak do nich kupříkladu nabrat. Ale abych byl poctivej, až tak úplně za to nemohl, nejni přeci pes s plovacíma blánama jako já, tak chápu, že na tý neupravený cestě halt zapadnul jak vlastenec. A jako naschvál tam byla voděnka. Ale je to pašák jako já, vůbec to neřešil. Psi pánbůh nás má rád prej. Co kdyby se to bejvalo stalo pánčíce? Jéžíš, to by bylo kecůch! Jako bych to slyšel. I takhle furt něco meldovala, že jako když má dvoje ponožky, tak jedny může půjčit páníkovi. A asi dost s tím otravovala, podle toho, jak koukal. Pánik je tvrdák jako já, my totiž vydržíme fšecko!

Krásně jsme si užívali házení klackůch. Teda já, voni kochání přírodou. I sem byl poslušnej a neprasil běžeckou stopu. Dole u parkoviště jsem se ale kapek leknul, nějaký pán se tam mrcašil pod plachtou v takový budce jako. Já o něm nevěděl, šel jsem si tam vedle něco prostudovat a najednou simsalabim! Chlápek se zhmotnil. Rázem sem trhnul rekord ve skoku do dálky, ale

pak dobrý, hodili jsme řeč. Povídal o jelenech, což pochopitelně pro mě bylo celkem zajímaví.

Další den to bylo ještě suprovější. Vyrázili jsme totiž na výlet rovnou z pelíšku, nepřesouvali se nikam boudou na kolečkách. Šlo se k Šámalově chatě. Jestli tam byl nějaký Šámal, nevím, zato vim, že tam maj dobrej chleba. A taky moc hezký okolí, hlavně kolem vody, tam se mi moc líbilo, jen mi vadilo, že se do té říčky nesmím jít vyráchat. A taky vim, že sem byl vzorným! Poslechl jsem, nevšímal si pséka, kterýžto na mě volal, a šel sem vzorně u nohy, až sem se sám divil. No ale taky za to byla odměna a honička s klackama. To já fakt můžu, honit někoho s klackem a soustavně ho třískat do podkolení. Pak našel pánik takovej krásně ztrouchnivělej pařez. Ten ale byl! Když jste se s ním třískli o makovici, odletovaly pořádný kusy! Tak to má být.

Sem tam jsem označil, že je někde nějaký to zvíře, ale jsem vychovaný, tak v poho. Ono taky lovte, když máte furt na sobě pánčičino voko! A ji si rozházet? Dejte pokoj, to nechce ani pánik. Courali jsme se lesem a courali a voni si zase vzpomněli, že mám hledat ty značky. Tůristický značky. Asi proto, až budou jednou starý, že je budu vodit od značky ke značce či co. Nevím, co mi to furt vnucujou, ale je za to vždycky piškot, tak co bych se občas nepředvedl. Nesmí se to ale přehánět. Je lepší je natahovat jako kšandy, páč když pak tu značku ukážete až po divadle, tak voni se můžou strhnout, jak vás zásobujou proviantem, a eště si myslej, že jste psí Ajnštajn. Což já o sobě vim dávno i bez tůristickejch značek. Docourali jsme už hezky unavený domů, svalili se do pelechů a před věcú se prochrupli. To abychom správně potrávili tu věcú a následně řádně zregenerovali síly na poslední výletík.

Pláně pod Ještědem. Říkal jsem si, že to možná bude děsný nůdó, přijedeme k nějakým pláním, tam se jako proběhnu a pojedeme zase zpátky? Nebo jak? Naštěstí to bylo to nebo jak. Skoro celou dobu hezky do kopce, aby si pánčička taky užila. To má za to citýrování. Tak! Tentokrát s sebou kupodivu ani nezapomněla vzít foťák. Ty nej fotky u vodičky cestou od Šámalky vinou svoji skleněný nemoci sice neudělala, ale aspoň

mě vyblejskla u stromu. Celou dobu jsme šlapali sami, jak to máme rádi.

Bych teda uvítal nějaký dámský doprovod pro sebe, ale zas tak na něm netrvám. Jak jsou klacky, který můžu tahat, ani mi baba nechybí. Dokud ji někde nezblejsknu, to si pak rychle uvědomím, jak moc tu babu potřebuju. Těsně pod vrcholem terén přidal na kolmosti a zmrzlosti, bylo zajímavé pozorovat, jak se s tím ty dva popasují. Já byl pochopitelně v pohodě, páč stačí zatnout drápy do ledovky a hotofson, jsem nahore. A tam teda byly výhledy! Hlavně vzhledem k přítomnosti hospody byl i výhled na nějaký kus žvance. Narvali jsme si pupky a já vytuhnul tak, že jsem na sebe normálně nechťic zvrhnul židli. Až skoro infarkt mě dostal, jak jsem se leknul.

Sestup nám trošku zpomalila přítomnost uřvané dvouro-dinky. Takže poté, co jsme přebaletili úsek s ledovkou, přišla zastávka na kochání se pohledem do lesůch (voni) a honičkou za polenama (já). Na cestu jsme se vydali, až když okolí opět zcela utichlo. Vyzvednul jsem jeden ze svých mnoha odložených klackůch a zdatně s ním oba votravoval, až jsem se ale najednou moc zamyslel... Průšvih! Aspoň teda pánik to říkal, že mám průšvih. Páč jsem ztratil pánčičku. To vona mi furt dělá tohleto, že jako jdeme, jdeme a najednou jdu. Ostatní jsou fuč. Tentokrát vyzmizíkovala jenom pánčička. Ale na mě si nepřijde. Trochu jsem zapracoval a na odbočce zjistil, že to švihla do lesa a tlemí se mi doslova za bukem.

O další zpestření se postaral pánik, vzal poleno a mrsknul ho do prostoru. Líp ovšem vybrat nemoh! Nemóh! Mrsknul to přímo do kaliště, a jak jsem učený přinést všechno odevšad, tak jsem prostě šel a přines. Že jsem potom vypadal spíš jako pes hyenovitý, to huž není můj problém. Voda tam byla všude kolem, tak mě zase zcivilizovali, takže dole, kde jsem se potkal s miniaturou sebe sama, jsem už nevypadal zas tak odpudivě. Je to bžunda, jak my vižlata vypadáme komicky, když jsme malí. Malý zrzavý mrňous byl stejný energetik jako já a já měl radost, že po dlouhé době potkávám příslušníka svého druhu. Hodili jsme si pár společných tanečků a pak se způsobně, jak se na vižlu pižlu sluší, rozešli každý svým směrem. Mrňous kamsi ke sjezdovce a já do svého čtyřkolového bydlíku, který

mě dovezl na večeri. Ráno jsme zabalili, já Mecháče a Slečnu slepičku, oni ty ostatní nepodstatnosti, a vyrazili už domů, že se cestou stavíme ještě v nějakým Pívováře (Furt taky to pivo řešej!) Podkovář, prej pro túristickou známku.

Tak známku nemáme, páč jsme nenašli ani ten Pívovár, ale pánčička našla skvělejš minikopačák! Tak mám zase přírůstek do svojí haraburdárny na chalupě, a až zas přijedou Pavliný kluci na návštěvu, můžeme dát zápas. Předtím ovšem musím nabrat síly, jsem fakt servanej jak starej plakát, takže jdu upadnout do pelechu.

MŮJ ŽIVOT S KOMIKEM

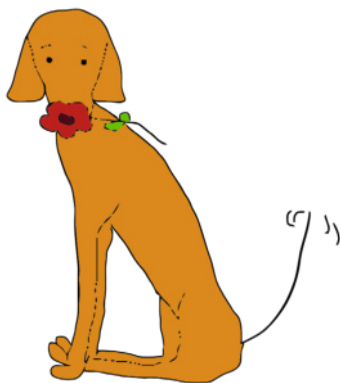
Když jsme si pořizovali Ashe, pátrala jsem všude možné, sháněla informace. Velmi často se mezi nimi vyskytovala douška o tom, že vizsla je pes veselé povahy. Ano, pod tohle se můžu stoprocentně podepsat. A klidně i stokrát, protože od té doby, co k nám ten malý pomateneček přišel, se nenudíme, a hlavně se nestačíme divit, co všechno ta jeho makovice dokáže vymyslet. Kupříkladu taková Ešusova specialitka – psi dárečky. Jako první dárek jsem dostala několik let mrtvého holuba. Byl mi přinesen s jiskrou v oku a s výrazem neuvěřitelné pýchy. Abych pravdu řekla, zas tak moc po těch uhynulých ptáčích netoužím, neměla jsem radost. Dárků tohoto druhu bylo našťestí poskrovnu, naposledy koroptev ulovená a nedojedená jakousi šelmou. Tuším, vzhledem k pokročilé hodině procházky, že to byla naše místní liška, a měli jste vidět, jakým tempem jsem z toho pole vyjela.

Jeden z dárečků, který jsem dostala nedávno, mě doslova srazil k zemi. Vrátili jsme se domů z koupání. A protože Zrzavohubec obvykle vychlemtá polovinu vody v nádrži, znamená to, že před spaním budeme muset jít ještě mnohokrát na krátké vyběhnutí. I běželo něco úchvatného v tydlevízi a já byla oslovena, že jest to velmi urgentní, že by jinak Zrzek neobtěžoval. Pod podmínkou, že jdeme fakt jen na čůranou, což svatosvatě slíbil, jsme odsokotáčili od přístroje a vyběhli ven. Tam to Ešus vypustil a vzorově se vrátil na podestu. V těchto akutních případech čekávám mezi dveřmi, protože vím, že to hned otočí a jde domů. Jenže šel kolem

hrozně zajímavý pán. Nevím, podle čeho si Ešusík řadí lidi do kategorií zajímavý/nezajímavý. Občas se ještě neudrží a musí, prostě musí dotčným vyjádřit svou sympatii. Tak pánovi sdělil, co potřeboval, zatímco panička se mohla vzteknout, pán se naštěstí usmíval a vtom to přišlo. Náčelník Zrzavá huba cosi zblejsknul a vydal se vpřed.

Spustila jsem hromy a blesky, ale ve vteřině jsem měla po bouřce. Ten můj malej zrzavej cvok se ke mně vracel jak Manuela z Ria, v hubě rudý pugét, asi abych se jako nezlobila. Svižně vyběhl na podestu a s něhou ve svém jantarovém očku mi květinu bez povelu předal. Musela jsem si sednout na zem a smála se, no, jako blázen. A tak tam na podestě stál jeden zrzavej cvok a seděl jeden zrzavej blázen a oba se smáli na celé kolo, protože Ash, když vidí, že se směju, tak se začne po svým psím způsobu taky uculovat.

Není málo těch jeho komických kousků, třeba tehdy... Byl lijavec. Úplně hrozný a šílený. Nahoře se jim musela tutově převrhnout konev, protože fakt lilo. Dorazili jsme z práce, já popadla Ešusíka a že půjdeme ven. Máme lovecké plemeno zvyklé být pořád venku. A to za jakéhokoliv počasí. Déšť mu nevadí, na rozmary počasí si zvykla i panička, tak kde by byl problém. Asi se jednalo o nějakou zvláštní kategorii deště, protože když jsme vyšli před barák, Zrzavohubci v údivu povolila čelist, ve vteřině

zajel zpátky a že ne, ven ani náhodou. Asi půlhodiny jsem ho přemlouvala.

Dobrý, co? Panička přemlouvá psa, aby s ní šel ven. Ať se aspoň vyčůrá, vždyť byl doma celý den. Už celá promáčená, zatímco milostpán byl v suchu, jsem usmlouvala aspoň to vyčůrání, tak vyběhl ven a krátce se vypustil. Zaběhl domů a pral to rovnou k druhému východu, asi jestli to tam náhodou nebude o chlup lepší. No nebylo, u jiných dveří lilo taky, a tak se s vyčítavým pohledem vracel zpět.

Asi aby mě potrestal za mou neschopnost ovládat počasí alespoň na jedné straně baráku, ukradl mi pískající slečnu Mrkvičku, čerstvý to dárek od Evy B., a šel pískat k sousedce Danušce před dveře. Ať jako otevře. Danu si úspěšně vypískal, a jakmile otevřela dveře, vrazil dovnitř zkontrolovat, co je u Dany a jejích kluků nového. Když zjistil, že u kluků v pokoji se krom stálých obyvatel nachází navíc pan doktor přes počítače, jeho radost neznala mezí.

„Máte štěstí, že jdu náhodou kolem!“ jal se jim pes přeformátovat počítadlo.

Psa se mi podařilo odlovit nejen promočená, ale i zpcená, a to má Dana byt o dvou místnostech. Mezitím se déšť uklidnil natolik, že i Ash usoudil, že se už dá jít ven, a tak jsme vyrazili. A hnedle za barákem jsme narazili na rotvajleřici Anitku. Anitka už je za dámu, a navíc má určitý handicap, vidí pořádně jen na jedno očičko, to druhé se kapek ulejšvá. Což je důvodem, proč tyhle potrhle poletuchy typu Ash nemusí. Zkrátka je vůbec nestihne sledovat. Nicméně nedávno hárála, a tak byl Ash vzat na milost.

Ešus, protože o Anitčině bručavosti ví, šel na to od lesa. Popadnul slečnu Mrkvičku a vydal se milou Anitku prachspřstě uplácet. Anitky panička to odmávla jako ztracenou věc, protože Anitka o tyhle věci přece nejeví zájem. Sámoška, že nejeví, vždyť se jedná o její hračky! Ale Slečna mrkvička byla cizí. Anitka ji popadla a spustila se pravá psí komunikace. Opravdu ji za chvíli ta blbá mrkev nebavila, ale přece ji tomu smraďochovi nenechá jen tak zadara. To by byla na rotvajleři palici padlá. A tak jsme s její paničkou shlédly názornou ukázkou, jak i pouhá grimasa, pouhé povytažení obočí stačí, aby ten druhý věděl, na čem je.

Ash Mrkvičku nabídnul jako úplatek, ale asi měl jinou představu o tom, co to ten úplatek je, takže ho překvapeného vyděsilo pomyslením, že by se musel se svou Mrkvičkou rozloučit.

Naštěstí je Anita ta dáma, Náčelníka Zrzavou hubu potrápila jen trochu a pak blahosklonně dovolila, aby si tu hroznou pískací věc vzal a hlavně aby už zmizel a přestal ji otravovat. Objevit se prý může zas až za půl roku, až bude další hárání.

K LÉKAŘI TAKZVANĚ NA SPOLEČENSKOU

Z vycházky do lesů, luhů, hájů a vod se nám vrátil opupínkovaný pesan. Panička klasicky propadla starým zvykům, hlava začala šrotit a vyhodnocovat situaci. Dochtor ano, dochtor ne, být, či nebýt? Zrzavce nic netrápilo, nesvědilo, o těch pár pupínkách nevěděl, nic neřešil, páníček nic neřešil, oba si svorně užívali grilování na návštěvě, kterou byla společná procházka dvou ohařích bláznů zakončena, tak se panička taky pokoušela zachovat chladnou hlavu.

Druhého dne jí to nedalo, vznesla internetový dotaz a dostalo se jí ujištění, že ohaři na tohle kvůli neustálému lítání ve vysoké trávě a obilí trpí a že tomu není třeba přikládat nějakou váhu, pokud je to v těchto mezích. A tak si dala závazek, že se bude chovat jako rozumná.

Ale stejně tam ten červík pochybností hlodal: „Nemůže to být něco jiného? Závažný kožní problém? Svrab, neštovice? Úplavice? Nebo, nedej bůž, dýmějovej mor? Nezanedbám něco?“

Všimli jsme si, že pokud Ešus sešrotuje ukradené ředkvičky i s listím, pupínků přibude. Zde nebylo problému, listí a ředkvičky byly odstraněny z jídelníčku a další dva tři týdny byl klid, až se panička s Ešusem vypravili do přílehlých makových polí. Problém byl zpět. Teď už do klubu řešitelů přibyl i páníček a bylo ujednáno, že asi ten dochtor možná jo, aby to okouknul.

Jak řekli, tak udělali. Páníček Ešusa objednal a postaral se tak Náčelníkovi Zrzavé hubě o velkou společenskou událost. Ash miluje, když se něco děje, a když se to děje mezi lidmi, ještě

